

Isten, Császár, Paraszt

Színmű

Irta Háy Gyula

Első felvonás

Szoba Siklós várában. Rideg, nyomasztó, hiányos bútorzattal. Zsigmond ül, Hunyadi áll előtte.

ZSIGMOND *valamivel negyven éven felüli, jóvágású ember, most kissé elhanyagolt külsővel.* Így esett hát, pajtás? Verekedtél? Mi? Cívakodtál?

HUNYADI *fiatal, zabolátlan.* Nem, uram, én nem civakodtam.

ZSIGMOND. A várnagy jelenti: kivont karddal mentél nemes apródjaira.

HUNYADI. Kivont karddal nemes apródjaira — mentem, Uram. ZSIGMOND. Mentél, Uram. S a várnagy ezért kicsavartatta kezedből a kardodat.

HUNYADI *egyszerűen.* Pusztá markommal fojtom bele a lelket.

ZSIGMOND. Ne tedd, Hunyad ura, ne tedd. Egy fejjel megrövidítenének miatta.

HUNYADI. Én király uram becsületét védtem. És vele a magamét is.

ZSIGMOND. Becsület, Hunyadi? Én, a te híres-neves királyod, alattvalóim foglyaként tengődöm ebben a várban.

HUNYADI. Hát a fogoly király nem király?

ZSIGMOND. Borítsd egy lotyó piszkát a király fejére s szent István koronája elvész a szenny alatt.

HUNYADI *élszörnyed.*

ZSIGMOND. Most elállt a szavad.

HUNYADI *vadul.* Korona az korona, király az király.

ZSIGMOND. Nézheted a világ dolgait aszerint, ahogy hijják őket. De nézheted őket aszerint is, hogy mik. Aki a dolgokban a valójukat látja, az az én szememben az ember. Aki csak a nevüket látja, a való helyett, azt nem tartom többre a csizmám talpánál.

HUNYADI. Én? Én a dolgokban a valójukat látom. Vagy a nevüket? Egyre megy. Ezek a fickók hemcsockolták a becsületemet.

ZSIGMOND. Pedig ez nagy kincs. Egy évvel ezelőtt kotortalak ki a szemétből.

HUNYADI. Felséged nemesura vagyok.

ZSIGMOND. Az én nemesuram! A föld egy rögébe beleleheltem ezt a szót: nemesúr. És most a rög jár-kél, tesz-vesz — nemesúra módjára. Szinte hinni kezd az ember a maga teremtőerejében. És mit mondtak kegyelmednek ezek a fickók, nemesuram?

HUNYADI. Azt mondták, Nagyságodat nem is királynak hozták ide Magyarországra, hanem tenyészbikának, mivel a boldogult királyné asszony olyan szánalmas üszőborjú volt.

ZSIGMOND. Ez, Isten látja, a szentiszta igazság... Hát nemesuram személyes becsülete? Nemes-

uramat meg alighanem fattyúnak titulálták.

HUNYADI. Annak! Honnan tudja Felséged? Annak tituláltak ezek a... ezek a...

ZSIGMOND. Ezek a fattyúk?

VÁRNAGY *belép.*

ZSIGMOND. Mindjárt, fiam. — Mi kéne, várnagy?

VÁRNAGY. Több nemesúr kíván bebocsáttatást, Uram. Cillei Hermann Stájer grófja, Gara Miklós temesi bán úr és még mások is.

ZSIGMOND. Megfeledekztél a borbélyomról, várnagy?

VÁRNAGY. Itt vár a szomszéd szobában, de...

ZSIGMOND. János, a borbélyt.

HUNYADI *bebocsátja a borbélyt, aki azonnal munkához lát.*

ZSIGMOND. Így tituláltak hát? Hogy honnan tudom? Beszélik. Azt mondják, egy tiszteletreméltó hölgy, ma már megboldogult, egyszer kirúgott a hámból, mégpedig énfelém. S az eredmény... Nem, János, nem, nem. Hiába van a számitásban. Az eset, ha esett, ugye, Erdélyországban esett. Hány éves is vagy?

HUNYADI. Tizennyolc.

ZSIGMOND. Már pedig én bizonyítani tudom, hogy tizennyolc esztendővel ezelőtt még színét sem láttam a te girbe-gurba erdélyi hazádnak.

VÁRNAGY. Nagyságos uram...

ZSIGMOND. Igaz, igaz. Várnagy, kéretem Hermann grófot és a többi kedvelt hívemet.

VÁRNAGY. Felséged a borbélyt nyilván előbb vissza akarná küldeni a másik szobába?

ZSIGMOND. Dehogy, hisz a jó ember alig hogy munkába fogott. De ha Kegyelmednek jobban esnék

az urakat addig az előszobában váratni, én azt sem bánnám — a Kegyelmed felelősségére.

VÁRNAGY. Én csak... Csak úgy gondoltam... hát én... *Nagy zavarban távozik.*

ZSIGMOND. De mit bánja a rágalom a számok igazságát? Szájról-szájra száll a mese, de, sajnos, mégis csak mese marad. Ne örülj, János, nem vagyok az apád.

HUNYADI *sértődötten.* Meg vagyok elégedve a származásommal, királyom.

ZSIGMOND. Atyád derék lovag volt, anyád éleseszű úriasszony. Egynéhány év előtt az említett híresztelésre támaszkodva egész ügyesen próbált megszarolni.

HUNYADI. Az én anyám, uram?

ZSIGMOND. Emberem az, aki érzi, mit ér a pénz. Ha akkor már ismertelek volna és tudtam volna, hogy te vagy a ravasz erdélyi menyecske fia, talán még hagytam volna is, hogy megszaroljon. Most eridj.

Belép Cillei, Hermann Stájer grófja, Habsburg Frigyes osztrák herceg, Gara Miklós és Frangepán László. Szünet.

ZSIGMOND. Oh, drága Hermanom! Kerüljetek csak beljebb, urak. Kissé már elvadult az ábrázatom... Ha alattvalókkal volna dolgom, kínos gonddal vigyáznék arra, mi illik, mi nem. De így, hogy magam fajtákkal van találkozásom, Kegyelmeddel, Hermann úr, Stájerország szuverén ura, veled, Frigyes úr, Osztrákország hercege és kedvelt híveimmel, Gara és Frangepán urakkal, Temes és Szlávonország uralkodóival... veletek szemben még nekem, aki

pedig Szent István koronáját viselem, még nekem sem kell ünnepléyes formákat keresnem... Üljetek hát le, uraim. Az urak vonakodva közelebb jönnek. Hunyadi és a várnagy el.

HERMANN *terjedelmes hatvanas*. Nem mint magános személyek jövünk mi Nagyságodhoz, Uram... király. Nagyságod országainak egész főnemessége egységesen áll mögöttünk.

ZSIGMOND. Oh, sikerült hát Kegyelmeteknek valamennyit egy akolba terelni? Szép eredmény ily rövid idő alatt.

GARA *még negyvenen alul, gondolkodó, számító, metsző szavú ember*. Léven az országok urai mérhéttelen felháborodásban Nagyságod gyalázatos cselekedetei mián...

FRANGEPÁN *ötven éven felüli régimódi óriás*. ...féktelen zsarnoksága mián...

HABSURG FRIGYES *valamivel negyvenen felül, elegáns, cikornyás*. ...határtalan paráznasága mián...

GARA. ...a Nagyságod elleni felgerjedés kérlelhetetlen és egységes.

ZSIGMOND. Csakhogy ezért az egységes, kérlelhetetlen felgerjedésért némi árat kellett ám fizetnetek. Nyilván kölcsönösen köteleztétek magatokat, hogy egyiktek sem nyúl a magyar királyi korona után.

HERMANN. Nagyságod nagy rejtvényfejtő.

ZSIGMOND. Kegyelmed pedig nagy politikus. Szerencsét kívánok a kitűnő sikerhez. — No és most hogy megy tovább a dolog?

HERMANN. Amint mondtam, Nagyságod az egységes főnemesség képviselőit látja maga előtt.

ZSIGMOND. És valami kutyabőrten hoztatok magatokkal. Alighanem a lemondási okmányom?

FRANGEPÁN *kezében az okmánnyal*. Csakhogy én ezt a kellő kísérszavakkal akartam átnyujtani.

ZSIGMOND. Ej, most kárbevész a szónoklat! No, a végén még tán extra fölmondhatod. Kiveszi a kezéből a tekercset.

HERMANN. Nagyságod megrövidíti a procedurát. Ezt az iratot alá kell írnia.

ZSIGMOND. És mi a szándékokotok velem aztán, ha már alatta a nevem?

GARA *miután más nem válaszol*. Legszívesebben azt tennék Nagyságoddal a nemesurak, amit Nagyságod a Kont gróffal cselekedett.

ZSIGMOND. Világos beszéd! Én kedvelt hívemnek, Kont gróf uramnak és a többi harminc gonosztevőknek leüttettem a fejét.

FRANGEPÁN. Kontot, a vértanút gonosztevőnek merészelte nevezni?

ZSIGMOND. Kisülne a szeme a hőhórnak, ha áldozatait becsületes embereknek mondanám. Király vagyok, habár rab király. Ha szabadlábon járó király volnék, oly emberek bűnösségéhez, akik ellenem összeesküdtek, nem férne kétség. De azt még ilyen állapotban is megengedhetem magamnak, hogy ne ismerjem el őket — vértanúknak.

GARA. Nagyságod szerint tehát Kont úrék...

ZSIGMOND. ...olyan emberek, akiknek a politikája ellentétben volt az enyémmel. A Kegyelmetekével egyébként szintén.

HERMANN. A miénkkel?

ZSIGMOND. A Konték harminc-

egy feje, amely ellenében Kegyelmetek most egyet követelnek, de azt, amelyen Szent István koronája ül, azért hullott le, mert ezek az urak ellenségei voltak országaim egyesítésének. De Kegyelmetek maguk hívei az egyesítésnek, azt ép most mutatta büszke elégedettségük, amellyel egységes felépésüket bejelentették. A korona pedig természeténél fogva mindig híve az alátartozó országok egységének.

GARA. A korona egy Brandenburgból jött Luxemburgi fején?

ZSIGMOND. Törvényes jogaim . . .

FRANGEPÁN. Egy beházasodott kalandor kényelmes jogai.

ZSIGMOND. Igen. Mi sem kényelmesebb a törvényszerűségnél. Amit Kegyelmetek most alkudozással, cigánykodással, esküdözéssel és rákövetkező esküszegéssel akarnak elérni, az nekem házasságom folytán itt van a tarsolyomban: az uralkodás formai joga.

HABSBURG FRIGYES. Egy aláírás és oda a jog.

ZSIGMOND. És mihez kezdtek aztán? — Próbáljuk csak együtt megbeszélni, hogy mi történjék a fejjel, amelyet ez a derék borbély most egész művészetével ékesít.

GARA. Arról olyan tanács fog dönteni, amelyben Nagyságodnak helye nincs.

HERMANN. Ha nem sokat akadémkoskodik az aláírás körül, számíthat Nagyságod a belátásunkra. Talán nem is olyan biztos, hogy a harmincegy úr halálát halállal fogjuk megtörölni.

ZSIGMOND nagyon egyszerűen és őszintén. Ha innen el kell mennem,

nincs miből megélnem. Luxemburgban, ahova való vagyok, egy rög sem az enyém. Brandenburg pedig, ahol félig-meddig otthon volnék, egy szemétrakás. Előreláthatólag úgy végződnek a dolog, hogy egy szabadsapat élén Buda ellen kellene vonulnom a magyar Szent Korona visszahódítására.

HERMANN. Eszerint Nagyságod maga adja nekünk a tanácsot; hogy adjuk hóhér kezére.

ZSIGMOND egész más hangon. Néhai Nagy Lajos király vejét? A módos városi polgárság védelmezőjét? Ezt akarjátok ti hóhér kezére adni?

GARA. Lajos, a nagy király, már rég halott. Leánya, Mária, Nagyságod felesége, ugyancsak megboldogult.

ZSIGMOND. Ha szorul a kapca, az emberek inkább kapaszkodnak egy nagy halottba, mint a kis élőbbe.

HABSBURG FRIGYES. Hanem ami a városi polgárságot illeti, csak nem óhajtja Nagyságod, hogy ezekre a szurtos mesteremberekre és kalmárookra, hogy erre a bugris-csöcselékre legyünk figyelemmel?

ZSIGMOND. Talán bizony Habsburg uram azzal kérkedhetik, hogy nem adósa a városi polgároknak?

GARA. Ugy bizony; a korona sem adósságmentes.

ZSIGMOND. A korona semmitől sem irtózik inkább, mint attól, hogy adósság nélkül maradjon. A hitelezők gárdája a legjobb testőrség.

FRANGEPÁN. Csak nem akarja a király magát a céhek védelmére bízni?

GARA. Nagyságod gyöngéd viszonyát a polgárság bizonyos

elemeihez jól ismeri ország-világ.

HABSBURG FRIGYES bosszúból az előbbi megjegyzésért. A szemérmetlen lányok cébe a tűzbe menne imádott pártfogójáért.

ZSIGMOND. Mások szerelmi életébe kotnyeleskedni — gyöngye legények szokása. Hogy érzi magát a feleséged, Habsburg uram?

Nevetés, ami rögtön elcsendesül. Frigyes fortlyog.

HERMANN. Nagyságod most védelemre szorul, de én sehol sem látom védelmező polgárait.

ZSIGMOND. Próbáljatok csak vérpádot ácsoltatni nekem Buda piacán. Vagy próbáljatok hitelt szerezni a polgároktól a török elleni háborúra, amíg én szabadon s jogaim teljes birtokában ezt a várat el nem hagyom.

GARA. Ez azt jelentené...

ZSIGMOND. Hogy vérmesek, hebe-hurgyák és meggondolatlanok voltatok, akár az iskolásgyerekek és most ültök a kátyuban és se előre, se hátra. *Szünet.*

HERMANN *kelletlenül.* Látom már, Nagyságodnak valami indítványa volna. Uraim, úgy vélem — meghallgatjuk.

ZSIGMOND. Nos, jó ember, most már nem bánám, ha...

BORBÉLY. Már meg is van, Feleséges úr. *Összekapja a szerszámait és elrohan. Szünet.*

FRÁNGEPÁN. Szót kért, hát szóljon...

HERMANN *csendet int.*

Szünet. Zsigmond lemossa és megtörli az arcát.

ZSIGMOND. Ti elpepecselitek az időt kis országaitok nevetséges uralmi kérdéseivel. De közben a nagyvilágban hatalmas dolgok tör-

ténnek. A Német-Római Szent Birodalom császára halálán van. Az egyház szakadásban. Császár nincs, pápa kettő is van — egyik marja a másikat — és új egyházak nőnek, akár a gomba. És amíg itt ez a játék folyik, mint titokzatos fenyegetés dübörög Napkelet felől a török. Ez a képe a mai világnak. Olyan nagyon fontosnak látják-e még hát Kegyelmetek, hogy bizonyos Kont a minap elpusztult régimódi eszméi miatt?

HERMANN. Kiki a maga ügyét-baját látja a legfontosabbnak.

ZSIGMOND. Most meg túl alacsonyra becsületek magatokat, urak. Ha nincs császár, szabad az út a római trónhoz. Ha két pápa civakodik, eljött a pillanat, hogy a világi hatalom rátegye kezét az egyház gyepelőjére.

GARA *némi bámullattal.* Gondolatai, azok vannak!

ZSIGMOND. Két pápa közül az egyik kell, hogy a császár szolgája legyen. Ha pedig nem akaródnék neki, hát vannak új egyházak, vannak új vallások.

HABSBURG FRIGYES. Ezek megbotránkosztató, eretnek gondolatok.

ZSIGMOND. Ezek világot megmozgató, új gondolatok.

HERMANN. Ezek elgondolkodtató, eszes gondolatok. *Szünet.*

ZSIGMOND. Az új császár élete útja nem lesz sima. Megválasztani, megkoronáztatni és uralkodni: három különböző dolog. A birodalom pénzügyei ijesztően kuszáltak. Mindenki nógatja a császárt: szüntetné már meg az egyházi szakadást. Nehéz, nehéz teher lesz a római korona, jól tudom. De semhogy fejem a hóhér kezére adjam...

Allános meghökkenés; az urak felugranak ültükből.

GARA. De jó a kedve!

HERMANN. Gondolj a perc komolyságára, Uram!

HABSBURG FRIGYES. Arcátlan-ság!

FRANGEPÁN. Le a fejjel, azt mondom!

ZSIGMOND *szintén felugrik, izgatott, gyorsan, hol egyikhez, hol másikhoz fordulva beszél.* Miért? Miért, urak? Azt hiszitek, tréfálok? Hermann úr, kedvelt híveim: Frigyesem, László, Miklós uram! Akarja egyikötök a császári koronát? Igen? Akkor nem szoltam egy szót sem. De hisz egyiketek sem akarja! Akarod? Akarod? Nem is akarhatjátok! Ahhoz túlsok a vesztenivalótok. Ebbe a zúrzavarba senki sem merészke-dik bele, akinek még van valamije. Most olyan embert kíván a pillan-at, aki a semmiből toppan elő. Engem, engem kíván a pillanat...

HERMANN. Ugy jár az esze, mint a gyermeké, aki porban ül és aranykoronáról álmodik.

ZSIGMOND *nyugodtabban.* Hát álmom ez? Nem a Luxemburgok nemzettségéből származom-e? Nem Magyarország királya vagyok-e?

GARA. Hagyjuk ezt a sületlen-séget!

HABSBURG FRIGYES. Kifogy az ember türelme.

ZSIGMOND *határozottan.* Ki viszi a szót az eljövő évtizedekben? Az, aki nyugton megül az árnyék-ban és maga helyett egy hívét tolja a császári trónra. *Leül.* Én a Kegyelmetek kezében vagyok. Életemet elvehetik — nekem is ajándékozhatják. Ha életben ma-

radok, új teremőimként kell Kegyelmeteket tisztelnem. Mikor kí-nálkozik még egy alkalom, hogy semmiből császárt teremtsenek?

HERMANN. Nagyságod érti a módját, hogyan lehet a legmi-hasznább gondolatokat úgy fel-tálalni, hogy elszórakozzék rajtuk az ember. Meghallgatom — mulat-ságból. *Leül.*

A többiek is leülnek, egyik a másik után.

ZSIGMOND *szinte vállvonogatva.* Nekem már alig van mondani-valóm. Kegyelmetek a nagy pak-tálók, a nagy egyeztetők, nem. én. A választófejedelmek akaratát kor-mányozni — nem az én mestersé-gem, hanem a Kegyelmeteké.

GARA *mérgelődve felnevet.* Ugyan-csak megbízható sáfárt ajánl itt a maga személyében király urunk.

ZSIGMOND. A hűtlenségemtől fél-tek? Láncolatok szorosabban ma-gatokhoz. Amit akartok, azt tehe-titek velem. — Ha a Luxemburg-Ház és a Cillei-Ház egyesülne, Hermann úr? Én özvegyember vagyok, neked van egy lányod, aki királynénak, császárnénak szü-letett.

Nagy figyelem.

HERMANN *gondolkodás után.* Cil-lei Anna kezét már a lengyel ki-rálynak ígertem. Én állom a sza-vam.

GARA. Ő állja a szavát.

ZSIGMOND. És ti azt hiszitek, az új császár avval akarja uralkodá-sát kezdeni, hogy elszereti a len-gyel király menyasszonyát? Van neked még egy leányod, Hermann.

FRANGEPÁN *elszörnyedve.* A Borbála?!

GARA. No nem, no nem...

FRANGEPÁN. Gúnyt úz belőlünk.

HABSBURG FRIGYES. Akiben még egy szemernyi erkölcs van...

ZSIGMOND. Van itt valakinek Cillei Borbála grófnő ellen valami néven nevezendő kifogása?

HERMANN. Igen, ami azt illeti... én sem értem Kegyelmeteket, urak...

HABSBURG FRIGYES *fejcsóválva*. A Borbála...

GARA. Ne úgy vedd, Hermánn úr...

HERMANN. Másképp nem vehetem.

GARA. Én is Cillei-lány férje vagyok, a Kegyelmed veje. Hadd szólok hát egy őszinte szót. A nép érzésével számolni kell. Joggal-e vagy jogtalanul, sógornóm, a Kegyelmed leánya, Borbála gróf-kisasszony országszerte kedvezőtlen hírben áll.

ZSIGMOND *nagyszerűen*. Amíg Hermánn gróf a kardját bírja, amíg Magyarország királyát Zsigmondnak hívják, amíg akár csak egy lovag is él országainkban, addig egy Cillei grófnő kedvezőtlen hírben nem állhat.

Az urak lovagiasan fejet hajtanák.

HERMANN *hálásan*. Helyesen beszél Felséges úram, királyom... Hanem ezt elhallgatnom mégsem szabad: az én Borbálám nem olyan, mint a többi. Az én lányom nagyon... nagyon... önálló.

ZSIGMOND. Egy nő, ki nem olyan, mint a többi? Megismerhetném hamarosan?

HERMANN. Erre bizony szükség lesz. Beszélni, azt kell vele.

ZSIGMOND. Mikor? Hol?

HERMANN. Itt van a kíséretemben. Beszéljen vele Felséged...

ZSIGMOND. Négyszem között.

GARA. Azzal a fenntartással, hogy szavunkat még hallathatjuk.

FRANGEPÁN. Igenis.

HABSBURG FRIGYES. Fönntartással.

Hermánn elsiel.

ZSIGMOND *visszaadja a lemondási okmányt*, Fönntartással.

Hermánn jön Borbálával.

Habsburg Frigyes, Gara, Frangepán el.

BORBÁLA *igen fiatal, igen sokkallan megjelenésű; mély bókkal*. Magyarok királya...

ZSIGMOND. Stájerok grófnője...

Szünet. Zavartalanul szemlélik egymást.

HERMANN *halkan*. Az iménti ajánlatra még alszom egyet.

ZSIGMOND. Én is.

HERMANN. Az én lányom csakúgyan kicsit furcsa.

ZSIGMOND. Én is.

HERMANN. No... akkor hát... hát akkor... *Vonakodva el. Szünet.*

ZSIGMOND. - Ép most kértem meg a grófnő kezét. Fönntartással.

BORBÁLA *nyugodtan körülnéz*. Nem kellemes az élet ebben a várban. Hoz az ember egy s más áldozatot is, hogy innen szabaduljon.

ZSIGMOND. Azt mondják, a grófnő nem olyan nő, mint a többi.

BORBÁLA. És mégis magyar királyné legyen a grófnóból? Mikor volt már egy magyar királyné más, mint a többi? Jámborok, sápadtak, unalmasak, akár a szentkép.

ZSIGMOND. Változnak az idők. A trón nem tűr már szenteket.

BORBÁLA. Tudja-e a király, hogy

miért kell nekem most apám
urammal utaznom ?

ZSIGMOND. Még nem.

BORBÁLA. Belőlem is szentet
akarnak faragni. Kolostorba akar-
nak csukni.

ZSIGMOND. Kolostorba ? Ugyan.

BORBÁLA. Engem sokan boszor-
kánynak hívnak.

ZSIGMOND. Sebaj, engem leg-
többen ördögnek tartanak.

BORBÁLA. És most ez a lako-
dalom boszorkányok szombatja le-
gyen ? Sokéves házasság után
Nagy Lajos király leányával ?

ZSIGMOND. Megérdemeltem végre
olyan királynét, aki nem köp vért
két ölelés között.

BORBÁLA. Az én uram a véretem
nem látja. Még a nászéjszakán
sem.

ZSIGMOND *kicsit mégis meg-
hökken.* Nem vagyok én mészáros.

Nevetnek.

BORBÁLA. Nagyságod beszéde
elmulattat. Csak tudnám, mivel
nyerte meg apámat . . .

ZSIGMOND *nyugodtan.* Ki ne
akarna a római császárné apja
lenni ?

BORBÁLA *nem felel.*

ZSIGMOND *hangosabban.* Ki ne
akarna a római császárné apja
lenni ?

BORBÁLA *éles gondolkodás után*
Kicsinált dolog ez ?

ZSIGMOND. Fönntartással.

BORBÁLA. Örültség.

ZSIGMOND. Velem tartasz ?

BORBÁLA *vadul.* Nem !

ZSIGMOND. Nem-e ?

BORBÁLA. Te asszonyfaló vagy.
Én senkit sem engedek fölibem
kerekedni. A boldogult Mária a
kengyelt tartotta neked, hogy
Magyarország nyergébe vethesd
magad. Így tartsam én most nek-
ed a Szent Birodalom kengyelét ?

ZSIGMOND. A boldogult Mária
arra is alig volt való. Téged mégis-
csak más milyennek nézek . . . te...

BORBÁLA. Gondolod, hogy gyer-
mekem lesz tőled ?

ZSIGMOND. A boldogult Mária
nem vitte ennyire.

BORBÁLA. Hát a budai purger-
asszonyok ?

ZSIGMOND. Koronázni Aachen-
ben fognak bennünket.

BORBÁLA. És mikorra gondolod...

ZSIGMOND. A lakzit ? Akarod
hamarosan ?

BORBÁLA *vadul.* Igen !

Szünet.

BORBÁLA. Ugy beszélünk egy-
mással, mint régi ismerősök. Meg-
értjük egymás szavát, mielőtt ki-
mondtuk.

ZSIGMOND. Percről-percre jobban
tetszik a saját gondolatom. Job-
ban, mint hittem volna. Hanem
a birodalom, amit kínálok neked,
gyöngye lábom áll.

BORBÁLA. Nem is a tied.

ZSIGMOND. De. Én leszek, én
vagyok, én maradok a Német-
Római Szent Birodalom császára.

BORBÁLA. Fönntartással.

Függöny